

1

Al-Hillah, provincia Babil, stredný Irak

Púštny bojovník civil oknom vyšúchaným od piesku, na očiach mal ochranné okuliare a zvyšok tváre si chránil tradičnou arabskou šatkou. Všetko, na čo hľadel, slnko vybielilo na kosť: budovy, rumoviská – dokonca i ľudí.

Sledoval muža, vliekol sa po druhej strane ulice a tiež mal hlavu omotanú šatkou. V tejto časti mesta človek nestretol veľa chodcov, najmä keď poludňajšie slnko viselo vysoko na oblohe a teplota sa prehupla cez päťdesiat stupňov. Aj tak si však museli pohnúť.

Odniekiaľ spoza neho, z hĺbky budovy, doľahlo k nemu nejasné zuchnutie a tlmené zastonanie. Pozorne sledoval neznámeho, či dačo nezačul, ale ten kráčal ďalej, nevychádzal z úzkeho tieňa, ktorý vrhal múr plný dier od automatických zbraní a granátov. Nespúšťal ho z očí, kým sa nerozplynul v mihotavej horúčave, a vtedy opäť sústredil pozornosť na miestnosť, kde sa nachádzal.

Kancelária bola súčasťou autoopravovne na mestskom predmestí. Páchla olejom, potom a lacnými cigaretami. Na jednej stene visela zarámovaná fotografia, postava na nej si očividne pyšne prezerala kopy zamastených dokladov a motorových súčiastok, ktoré pokrývali každé voľné miesto. Do miestnosti sa sotva zmestil stôl a dve stoličky. Malo to však aj svoju výhodu, lebo v tomto malom priestore stačila objemná klimatizačná jednotka udržiavať znesiteľnú teplotu. Samozrejme, keď fungovala. V tejto chvíli to tak nebolo. Človek mal pocit, akoby ho zavreli do pece.

V meste už niekoľko mesiacov dochádzalo k nepríjemným výpadkom elektrickej energie, jedna z daní, ktorú museli obyvatelia platiť za oslobodenie. Ľudia už pomaly začínali rozprávať o Saddámovom režime ako o starých dobrých časoch. *Je síce pravda, že vte-*

dy z času na čas niekto bez stopy zmizol, ale žiarovky svietili vždy. Ohromovalo ho, ako rýchlo zabúdali. On nezabudol na nič. Za Saddámovej vlády sa z neho stal štvaneč a takým zostal aj za súčasnej okupácie. Zachovával vernosť tejto zemi.

Do prítomnosti ho vrátilo ďalšie hlasné bolestivé zastonanie. Pustil sa do vyprázdňovania zásuviek, otvárania skriň a dúfal, že sa mu rýchlo podarí nájsť kameň, ktorý hľadal, a stratíť sa v púšti ešte predtým, než sa objaví vojenská hliadka. Ale človek, ktorý ho vlastnil, očividne poznal jeho hodnotu. Nenachádzal po ňom ani stopy.

Zo steny sňal fotografiu. Na bezvýraznej tvári rozkysnutej od blahobytu sa mu roztáhovali hrubé čierne saddámovské fúzy a na bruchu sa mu napínal biely habit dišdaša, keď oboma rukami objímal dve hanblivo sa usmievajúce dievčatká, ktoré nanešťastie akoby otcovi z oka vypadli. Všetci traja sa opierali o biely džíp s náhonom na všetky štyri kolesá, zaparkovaný pred dielňou. Pozorne si prezeral fotografiu, načúval praskotu chladnúceho motora, díval sa do mihotavého horúceho vzduchu a na malý, ale rozoznatelný kruh v strede tónovaného skla na prednom okne. Usmial sa a s fotografiou v ruke k nemu vykročil.

Dielňa zaberala väčšiu časť zadného traktu budovy. Bola tmavšia ako kancelária, ale zato rovnako horúca. Zo stropu celkom zbytočne viseli neónové žiarivky a v kúte ticho a nehybne stál ventilátor. Z dvoch úzkych okien vysoko v zadnej stene dopadali na motorový blok, hojdajúci sa na dosť chatrných reťaziach, aby ho udržali, ostré záblesky slnečných lúčov. Pod ním namáhavo dychčal tučný chlap z fotografie vyzlečený do pol pása a priviazaný k pracovnému stolu ostnatým drôtom. Pri každom úpornom nádychu a výdychu mu stúpalo a klesalo obrovské zarastené brucho. Nos mal zlomený a zakrvavený. Jedno oko mu tak napuchlo, že cezeň nevidel. Z miest, kde sa drôt dotýkal zapotenej pokožky, mu vytekali červené pramienky.

Nad ním stál chlap v zaprášenej pracovnej uniforme, tvár mal zahalenú šatkou a ochrannými okuliarmi.

„Kde je?“ spýtal sa a pomaly dvíhal zakrvavenú montážnu páku.

Tučniak mlčal, zmohol sa len na pokrútenie hlavou a dych sa mu zrýchľoval v očakávaní ďalšej bolesti. Z nozdier do fúzov mu bublavo vytekali krvavé hlienky. Zdvihol zdravé oko. Montážna páka stúpala vyššie.

Vtom do miestnosti vošiel púštny bojovník.

Tučniakovi tvár zmeravela, čakal ďalší úder. Keď neprichádzal, otvoril zdravé oko a zistil, že nad ním stojí druhá postava.

„Tvoje dcéry?“ podržal mu fotografiu pred tvárou. „Pekné. Možno ony nám prezradia, kam si ich ocko schováva drahé veci.“

Hlas mu znel, akoby po kameni šúchal brúsnym papierom.

Tučniak ho poznal a strach sa mu vkradol do vyvaleného oka, keď si púštny bojovník pomaly rozmotal šatku, sňal ochranné okuliare, naklonil sa do slnečných lúčov a zreničky sa mu stiahli do malých čiernych bodiek uprostred bledých, takmer sivých očí. Tučniak si všimol ich príznačnú farbu a zabodol pohľad do zubatej jazvy na rebelovom krku.

„Vieš, kto som?“

Príkývol.

„Povedz, kto som.“

„Vy ste Ašabah. Vy ste... Duch.“

„Potom istotne tušíš, prečo som tu?“

Znovu prikývol.

„Tak rýchlo vysyp, kde je. Alebo radšej chceš, aby som ti na gebuľu spustil tento motor a dovliekol tvoje dcéry? Možno sa potešia z novej rodinnej fotografie.“

Pri zmienke o rodine otvorene zaprotestoval. „Ak ma zabijete, nenájdete nič. Nič z toho, čo hľadáte, a ani moje dcéry. Radšej zomriem, ako by som mal ohroziť ich život.“

Duch odložil fotografiu na pracovný stôl a siahol do vrečka po prenosnú satelitnú navigáciu, ktorú strhol z predného okna na bielom džípe. Stlačil gombík a podržal ju tak, aby tučniak videl. Na obrazovke sa objavil zoznam nedávno vykonaných ciest. Tretia v poradí po arabsky znamenala Domov. Duch do nej jemne ťukol nechtom a obrazovka sa zmenila, objavila sa mapa ulíc v obytnej štvrti na druhom konci mesta.

Z tučniakovej tváre sa v okamihu vyparila akákoľvek odbojnosť. Nadýchol sa a najvyrovnanejším hlasom, na aký sa zmohol, prezradil Duchovi, čo chcel vedieť.

Džíp s náhomom na všetky kolesá sa nadhadzoval popri jednom z početných kanálov, ktoré križovali krajinu na východ od Al-Hillah. Terén predstavoval podivuhodnú zmes holej púšte so škvarkami hustej tropickej zelene, známy ako Úrodný polmesiac, časť starovekej Mezopotámie – zeme medzi dvoma riekami. Pred nimi sa pás šťavnatej trávy a datľových paliem rozprestieral na brehoch jednej – Tigrisu – a Eufrat tiekol za nimi. Medzi týmito starovekými hranicami ľudstvo vynašlo písmo, algebru, koleso a mnohí ľudia verili, že sa tu kedysi nachádzal Eden, no nik ho doteraz nenašiel. Tu sa narodil Abrahám – otec troch veľkých náboženstiev: islamu, judaizmu a kresťanstva. Aj Duch tu uzrel svetlo sveta, zrodený krajinou, ktorej dnes slúžil ako verný syn.

Auto prešlo popri palmovom poraste a vybehlo do kriedovobielej púšte, neúprosným slnkom spečenej na betón. Tučniak vždy zaskučal, keď mu bolesť vystrelila do doráňaného tela. Duch si ho nevnímal, upieral pohľad na mihotavé rumovisko, ktoré v prednom okne začínalo nadobúdať tvar. Ešte bolo priskoro určiť, o čo ide alebo ako je k nemu ďaleko. Extrémna horúčava si v púšti klamlivo zahrávala so vzdialenosťou i časom. Keď sa díval na vybielený horizont, mohol pokojne hľadiť aj na scénu z Biblie: rovnaká rozdrobená zem a pergamenová obloha, rovnaká šmuha mesiaca roztápajúca sa nad ňou.

Približovali sa a fatamorgána naberala pevnejšiu podobu. „Človekom“ postavená jednoposchodová štvorcová stavba bola oveľa väčšia, ako si spočiatku myslel – pravdepodobne karavanserail, opustený útulok pre karavány, ktoré prechádzali touto starovekou oblasťou. Dnes sa už ploché hlinené tehly, takmer pred tisíc rokmi dotvrda vypálené rovnakým slnkom, znovu rozpadávajú na pôvodný prach.

Prach si, premýšľal Duch, keď si prezeral výjav, a na prach sa obrátiš.

Prichádzali bližšie a diery po výbuchoch sa stávali čoraz viditeľnejšími, vonkajšie múry boli nimi doslova posiate. K poškodeniu došlo len nedávno – dôkaz o vzbure alebo možno išlo len o cvičné ciele britských a amerických vojakov. Duch naplnený hnevom zatímal zuby a potichu si kládol otázku, ako by sa asi páčilo votrelcom, keby ozbrojení Iračania začali bombami odlupovať zo Stonehengeu alebo z vrchu Rushmore.

„Tam. Zastavte tam.“ Tučniak ukázal na malú kopy kamenia niekoľko sto metrov od hlavnej ruiny.

Vodič zabočil k nej a so škripaním zastal. Duch sa rozhliadal po horizonte, hľadel do mihotavého vzduchu, ktorý stúpал z rozhorúčenej pôdy, na jemný pohyb vejárovitých palmových listov a v dialke na oblak prachu, možno na vojenskú kolónu, ale priveľmi vzdialenú, aby si z nej robil ťažkú hlavu. Otvoril dvere a v okamihu ho ovapula žiara vysokej pece. Otočil sa k zajatcovi.

„Ukážte mi, kde je,“ zašepkal.

Tučniak sa tackal po spálenom teréne a Duch s vodičom mu kráčali tesne v päťách, aby sa vyhli mŕtvam, do ktorých by ich mohol zlákať. Tri metre od kopy kamenia tučniak zastal a ukázal na zem. Duch sledoval líniu jeho vystretej ruky a zbadal miernu priehľbinu. „Skrytá bomba?“

Tučniak sa pozrel naňho, akoby mu urazil rodinu. „Samozrejme,“ povedal, vystrel ruku a čakal na kľúče od auta. Vzal ich a ukázal nimi na zem.

Kdesi spod nich sa ozvalo tlmené zacvrlikanie deaktivovaného zámku, tučniak sa zohol, odmietol vrstvu prachu a odhalil poklop, zaistený na jednej strane visacím zámkom v plastovom vrecku. Vybral vhodný kľúčik, trhol štvorcovými padacími dverami a otvoril ich.

Do bunkra sa okamžite precedili slnečné lúče. Tučniak sa sklonil a stúpil na štebeľ rebríka, strmo klesal do tmy. Duch ho celú cestu nadol sledoval sponad hlavne pištole, kým nezdvihol hlavu a pred ostrým slnkom neprižmúril zdravé oko. „Idem pohľadať baterku,“ oznámil a načiahol sa do tmy.

Duch mlčal, len silnejšie pritisol prst na kohútik pre prípad, že by sa tučniakovi v ruke objavilo niečo iné. Ozvalo sa cvaknutie, vzápätí kužeľ svetla preťal tmou a osvietil opuchnutú tvár majiteľa autoopravovne.

Ako druhý nasledoval vodič, kým Duch si ešte posledný raz prezrel horizont. Oblak prachu sa o čosi vzdialil a stále mieril na sever do Bagdadu. Iné známky života nevidel. Spokojný, že sú sami, spustil sa do tmavej diery.

Jaskynný priestor do kameňa vytesala staroveká ruka a na niekoľko metrov sa rozprestieral do všetkých strán. Pri každej stene

stáli vojenskej police, ich obsah pred prachom chránili hrubé polyetylénové závesy. Duch sa načiahol a jeden odhrnul. Policu zaplnili zbrane, väčšinou pekne naukladané samopaly AK-47 a na všetkých sa dali vidieť známky boja. Pod nimi stáli rady plechových škatúl od mäsa s namaľovanými čínskymi, ruskými a arabskými písmenami, v každej ostré náboje kalibru 7,62 mm.

Duch postupoval od jednej police k druhej, odhrnul každý polyetylénový záves a objavoval ďalšie zbrane, ťažké delostrelecké náboje, tehličky dolárových bankoviek, vrecia suchých listov a bieleho prachu a napokon – takmer celkom v zadnej časti jaskyne na samostatnej polici – našiel, čo hľadal.

Potiahol k sebe jutové vrece a pocítil hmotnosť ťažkého predmetu. Úctivo ho odbalil, tak starostlivo by zrejme odlupoval kôrku z pripečeného mäsa. Naklonil ho do svetla a na povrchu odhalil nejasný znak. Prstom nahmatal jeho obrys – písmeno T obrátené naopak.

Vodič naň vrhol pohľad, no pištoľou neprestával mieriť na zajatca. Posvätný predmet priťahoval aj jeho oči. „Čo to znamená?“

Duch znovu schoval kameň do vreca. „Text napísali zabudnutým jazykom bohov,“ odvetil, zdvihol vrecko a držal ho na rukách ako novorodenca. „Nie je to čítanie pre nás, my musíme kameň uložiť na bezpečné miesto.“ Podišiel k tučniakovi a zahľadel sa mu do doráňanej tváre, v ponurom osvetlení mu oči neprirodzene svietili. „Kameň patrí tejto zemi. Neslobodno ho len tak pohadzovať po policiach s ostatnými vecami. Kde si k nemu prišiel?“

„S pastierom kôz som ho vymenil za niekoľko zbraní a trochu streliva.“

„Povedz mi, ako sa volá a kde by som ho našiel.“

„Bol to beduín. Nepoznám jeho meno. Nedávno som v obchodnej veci zašiel do Ramadi a tam som ho stretol. Predával kameň ešte s ďalšími rárohami. Tvrdil, že ho našiel v púšti. Možno našiel, možno ukradol. V každom prípade som mu dobre zaplatil.“ Zdvihol zdravé oko. „A teraz mi ho vyfúknete vy.“

Duch zvažoval novú informáciu. Ramadi leží na severe a cesta autom trvá pol dňa. Ako jedno z hlavných centier odporu počas invázie a okupácie ho bombardovali a ostreľovali, kým sa nezmenilo na ruiny a teraz ho obklopovalo prekliate ovzdušie. V meste sa na-

chádzal aj jeden zo Saddámových palácov, dnes zlodejmi dočista vymetený. Tento relikv mohol pokojne pochádzať z neho. Zosnulý prezident náruživito zbieral a zhrabúval poklady vlastnej krajiny. „Koľko času uplynulo odvtedy, čo si ho kúpil?“

„Asi desať dní, konal sa tam každomesačný trh.“

V tejto chvíli môže byť beduín kdekolvek, ktovie kde sa po rozľahlej púšti s ovcami túla. Duch zdvihol vrece, aby ho tučniak videl. „Ak by si ešte natrafil na niečo podobné, necháš si to a dáš mi vedieť. Tým sa staneš mojím priateľom, rozumieš? Je ti jasné, že viem byť užitočný a určite nechceš, aby som sa stal твоjím nepriateľom.“

Tučniak prikývol.

Duch sa naňho ešte chvíľu díval a potom si nasadil ochranné okuliare.

„A čo urobíme so zvyšnými vecami?“ ozval sa vodič.

„Necháme ich tak. Netreba oberať človeka o živobytie.“ Otočil sa k rebríku a začal vystupovať k dennému svetlu.

„Počkajte!“

Tučniak hľadel naňho celý vyjavený, načisto ho zaskočila jeho veľkodušnosť.

„Ten beduínsky pastier nosí červenú futbalovú šiltovku. Zo žartu som mu ponúkol, že ju kúpim, ale urazil sa. Povedal, že nič vzácnejšie nemá.“

„Akému mužstvu patrila?“

„Manchesteru United – červeným diablom.“

2

Vatikán

Vatikánsky štátny sekretár kardinál Clementi sa z okna díval na turistov hemžiacich sa po Námestí sv. Petra ako telnatý boh zúfajúci nad svojím stvorením, a zhlboka si potiahol z cigarety. Do znepokojeného tela nasal upokojujúci dym. Niekoľko skupiniek stálo priamo pod ním, striedavo sa dívali do knižných sprievodcov a do jeho

okna. Bol si celkom istý, že ho nevidia, lebo poriadne vypasovaná čierna kardinálska rocheta mu pomáhala rozplynúť sa v prítmí. Beztak oňho nemali záujem. Znovu si zhlboka potiahol z cigarety a sledoval ľudí, ako si uvedomujú svoj omyl a presúvajú kolektívny pohľad doľava na zatvorené okná pápežskej komnaty. V budove sa nesmeli fajčiť, ale Clementi ako vatikánsky štátny sekretár nepovažoval tento pochybný pôžitok vo svojej súkromnej pracovni za nehanebné zneužívanie svojho postavenia. V zásade sa obmedzoval na dve cigarety denne, ale dnes normu porušil, fajčil už piatu a ešte nebol ani obed.

Posledný raz vdýchol nikotínom ochutený vzduch, cigaretu zahasil v mramorovom popolníku na podobložnici, otočil sa a pozrel na zlú správu rozťahnutú po pracovnom stole ako olejová škvrna. Ako zvyčajne mal raňajšie noviny rozložené v rovnakom poradí: presne ako krajiny na mape sveta – veľký americký formát naľavo, ruské a austrálske noviny napravo a uprostred európske. Zvyčajne sa titulky líšili, každý prezrádzal národnú posadnutosť nejakou miestnou celebritou alebo politickým škandalom.

Dnes však, ako už takmer celý týždeň, boli všetky rovnaké, prinášali viac-menej rovnaký obrázok: temnú horskú pevnosť v podobe dýky, známu ako Citadela, zasadenú do samého srdca starovekého tureckého mesta Romy.

Mesto malo v rámci modernej cirkvi zvláštne postavenie. Ako bývalé staroveké stredisko učnosti sa s Lourdami a Santiagom de Compostela stalo jednou z najpopulárnejších a najstarších svätýň katolíckej cirkvi. Citadelu v Rumoch vytesala do hory ľudská ruka a stala sa najstaršou neprestajne obývanou stavbou na svete a pôvodným centrom katolíckej cirkvi. Za jej tajuplnými múrmi sa zrodila prvá Biblia a všeobecne sa verilo, že dodnes sú v nej uchované najväčšie tajomstvá ranej cirkvi. Veľká časť mystéria obkolesujúca tento chrám pochádzala z prísnej tradičnej mlčanlivosti. Do posvätnej hory nemal prístup nik okrem mníchov a kňazov, ktorí žili v Citadele. Ak raz do nej človek vošiel, už nikdy mu z nej nedovolili vyjsť. O údržbu sčasti otesanej hory s vysokými cimburiami a úzkymi oknami sa starali výlučne jej obyvatelia a Citadela časom nadobudla nedokončený, schátraný ráz, podľa ktorého pomenovali aj mesto. No napriek jej vzhľadu nešlo o romy. Zostávala historicky

jedinou nedobytou pevnosťou, ktorá si uchovala svoje staroveké poklady a tajomstvá.

Lenže ani nie pred týždňom vyliezol akýsi mních na jej vrchol. Televízne kamery zachytávali každý jeho pohyb, keď svojimi údmí vytvoril znak Tau – symbol sakramentu, najväčšieho tajomstva Citadely – a skočil dolu.

Reakcia na mníchovu tragickú smrť vyvolala celosvetovú vlnu proticirkevných nálad, vyvrcholili priamym útokom na Citadelu. V noci sa ozvalo niekoľko výbuchov a vzápätí sa v úpätí pevnosti vytvorila diera. Po prvý raz v dejinách z hory vyšli jej obyvatelia: desať mníchov a traja civilisti. Všetci utrpeli vážne zranenia a odvtedy sa v novinách nepísalo takmer o ničom inom.

Clementi zdvihol raňajšie vydanie najobľúbenejších talianskych novín *La Repubblica* a na prvej strane si prečítal veľký titulok:

ČO VEDIA TÍ, KTORÍ PREŽILI CITADELU **Objavili tajomstvo sakramentu?**

Rovnakú otázku si kládli všetky noviny, výbuchy v Citadele využívali ako zámienku na vyhrabávanie starých legiend o jej najohavnejšom tajomstve. Dôvod, prečo sa mocenská základňa cirkvi presťahovala v štvrtom storočí do Ríma, spočíval jedine v tom, aby sa aspoň čiastočne dištancovala od svojej tajuplnej minulosti. Odvtedy sa Romy starali o vlastné záležitosti a udržiavali svoj dom v poriadku – až doteraz.

Clementi vzal ďalšie noviny, britský bulvárny plátok s jagavým kaľichom vznášajúcim sa nad Citadelou a s titulkom:

CIRKEV NA CESTE K ROZKLADU **Odhali sa „svätý grál“ tajomstiev?**

Iné noviny sa zaoberali ešte odpornejšou a morbidnejšou stránkou príbehu. Z hory vyšlo trinásť osôb, prežilo len päť, zvyšok podľahol zraneniam. Plátky uverejňovali kopy snímok: biedne osvetlené zábery sponad hláv záchranárov, keď odnášali mníchov do pripravených sanitiek, fotografie zachytávajúce zelenú farbu ich sután a červeň krvi, čo im vytekala z rituálnych rán, mali nimi poznačené celé telá.

Z hľadiska styku s verejnosťou predstavoval tento humbug obrovskú pohromu, na základe neho vyzerala cirkev ako dementný, tajnostkársky, stredoveký kult: dosť biedny v lepších časoch a otravný práve teraz, keď mal Clementi na starosti mnoho iných vecí a potreboval, aby si hora zachovávala svoje tajomstvá razantnejšie ako kedykoľvek predtým.

Stažka si sadol za stôl, na pleciach pocítil ťarchu zodpovednosti, musel si však poradiť sám. Ako štátny sekretár vykonával de facto funkciu premiéra Vatikánu, a pokiaľ išlo o záujmy cirkvi, mal ďalekosiahlu výkonnú moc tak na domácej, ako aj na medzinárodnej pôde. Za normálnych okolností by sa výkonný výbor v Citadele zaoberal situáciou v Rumoch. Tak ako Vatikán predstavovala autonómny štát v štáte s vlastnou mocou a vplyvom, ale od výbuchov nedostal z hory ani jednu správu – celkom nič –, preto ho väčšmi znervózňovala jej mlčanlivosť než táraniny v svetových novinách. Najväčšie starosti mu robila súčasná kríza v Rumoch.

Clementi sa načiahol ponad more potlačeného papiera a ťukol do klávesnice. Na emaile mal plno správ, ale nevšimol si ich, namiesto toho klikol na súkromný súbor označený RUMY. Okienko si od neho okamžite vyžiadalo heslo. Pozorne ho vytukal, lebo vedel, že ak sa pomýli, celý počítač sa uzamkne a technikom potrvá najmenej deň, kým ho znovu spojádznia. Objavila sa ikonka presýpacích hodín, keď server spracúval komplexný zakódovaný softvér. Vzápätí sa otvorila iná poštová schránka. Bola prázdna – doteraz ani slovo. Vynechal predmet a vytukal novú správu:

Stále nič?

Stlačil *poslať* a sledoval, ako slová zmizli z obrazovky, potom uložil noviny do úhľadnej kôpky, a kým čakal na odpoveď, prezeral si listy, ktoré vyžadovali jeho podpis.

V okamihu, keď výbuch otriasol Citadelou, Clementi zmobilizoval cirkevných agentov, aby pozorne monitorovali situáciu. Využíval aktíva Citadely, aby si udržal odstup od Ríma, pričom dúfal, že výkonný výbor v hore sa rýchlo spamätá, preberie zodpovednosť a všetko zariadi. Vo svojej metodicknej hlave politika sa na vec díval ako na rozmiestňovanie zbraní na odvrátenie nadchádzajúcej hroz-

by. Nikdy mu ani vo sne nezišlo na um, že by mohli povolať aj jeho, aby z nich strieľal.

Z námestia k nemu doliehala vrava turistov. Nadchýnali sa vznesenosťou a zázrakom cirkvi, pričom ani netušili, ako to v nej vrie. Zvuk podobný úderu noža o vínový pohár oznámil príchod správy.

Stále nič. Šíri sa zvesť, že zomiera deviaty mních. Čo mám urobiť so zvyšnými?

Ruka sa mu vzniesla nad klávesnicu, aby vytukala odpoveď. Možno sa situácia vyrieši sama. Ak zomrie ďalší mních, zostanú už len štyria, ale traja sú civilisti, neviazaní mlčanlivosťou a poslušnosťou k materskej cirkvi. Práve oni predstavovali najväčšiu hrozbu.

Očami prebehol po kope novín na rohu stola a zbadal ich fotografie. Civeli priamo naňho – dve ženy a jeden muž. Zvyčajne by sa s nimi v Citadele rýchlo a rázne vyrovnali práve pre hrozbu, ktorú predstavovali z hľadiska dlhodobo uchovávaného tajomstva. Clementi bol však rímsky duchovný, väčšmi politik ako kňaz, postava veľmi vzdialená od strastí priameho zásahu. Na rozdiel od preláta z Rumov nebol zvyknutý podpisovať rozsudky smrti.

Zdvihol sa od stola a znovu prešiel k oknu, nechcel mať nič spoločné s jeho rozhodnutím.

V poslednom týždni sa v hore objavovali prvé známky života – v niektorých vysokých oknách sa sem-tam mihla sviečka, z komínov stúpala dym. Skôr či neskôr Citadela musí prerušiť mlčanlivosť, vyrovnáť sa so svetom a upratať vlastný neporiadok. Dovtedy zostane trpezlivý, udrží si ruky čisté, myseľ sústredenú na budúcnosť cirkvi a na skutočné nebezpečenstvá, ktorým musí čeliť, a tie veru nemajú nič spoločné s Rumami alebo s tajomstvami minulosti.

Načiahol sa k parapetu za škatuľkou cigariet, pripravený spečatiť svoje rozhodnutie už šiestou v ten deň, keď sa z chodby ozval vrzgot kožených podrážok na mramore. Niekoľko sa k nemu náhlil, určite nešlo o bežnú vec. Do uší mu udrelo ostré zaklopanie na dve re a spoza nich sa zjavili vyzíabnuté črty biskupa Schneidera.

„Čo sa deje?“ Clementiho otázka prezrádzala väčšie podráždenie, než mal v úmysle. Schneider mu robil osobného tajomníka a patrilo k vychudnutým kariérnym biskupom. Ako jašterica dokázal

žiť na okraji sopky, nebezpečne blízko sálajúcej mocenskej horúčavy, a vôbec sa nezdalo, že by sa dakedy popálil. O jeho schopnostiach sa nedalo pochybovať, no Clementi si napriek tomu len veľmi ťažko hľadal k nemu cestu. Dnes však Schneiderovi uhladenosť chýbala.

„Sú tu,“ odvetil.

„Kto?“

Nemusel však odpovedať. Z biskupovho výrazu vyčítal všetko, čo potreboval vedieť.

Clementi schmatol cigarety a zasunul si ich do vrečka. Jasne si uvedomoval, že ich v nasledujúcich hodinách pravdepodobne vyfajčí všetky.

3

Rumy, južné Turecko

Z plochej sivej oblohy sa kvapky dažďa znášali na zem ako zubaté príznaky, vírivo narážali na ustupujúcu horúčavu odchádzajúceho dňa. Padali z oblakov, ktoré sa vytvorili vysoko nad pohorím Taurus, zo vzduchu vyťahovali vlahu, keď ich vietor unášal na východ popri ľadovci k úpätiu, kde sa rozkladalo staroveké mesto Rumy lemované zubatými skalnými útesmi. Špicatý vrchol Citadely, dvíhajúci sa zo stredu mesta, prepichoval oblakom bruchá, rozlieval dažď, a ten leštil steny hory a kaskádovito padal do suchej vodnej priekopy.

V starom meste sa turisti namáhavo štvrali úzkymi uličkami k Citadele, šmýkali sa na mačacích hlavách, suchotali v suvenírových pončách z červeného plastu, pripomínali mníšske sutany. Niektorí si prišli pozrieť iba pamiatky a odškrtli si Citadelu z dlhého zoznamu svetových pamätihodností, ale iní prišli na výlet z tradičnejšieho dôvodu. Pútnici sa prišli pomodliť a vzdať úctu, aby sa im v mysliach a na duši usadil pokoj. V poslednom týždni ich prichádzalo podstatne viac ako inokedy, poháňali ich nedávne udalosti a čudný rad následných prírodných katastrof: otrasov

zeme v krajinách bežne stabilných, prílivových vln na miestach bez záplavovej ochrany a nepredvídateľné a nezvyčajné počasie v tejto časti roka – tak ako hustý, studený dážď padajúci na konci tureckej jari.

Pokračovali v šmykľavej ceste na kopec, stúpali k oblaku, aby ich privítal nie bázňou motivovaný pohľad na Citadelu, ale strašidelné obrysy iných sklamaných turistov hľadiacich do hmly k miestu, kde mala stáť hora. Presúvali sa oparom popri mieste plnom vädnúcich kvetov, kam dopadol mních, k nízkemu múru ohraničujúcemu okraj širokého nábrežia a koniec ich cesty.

Za múrom sa prehýbala dlhá tráva. V priekope kedysi tiekla voda a za ňou – viditeľná len ako múr noci dvíhajúci sa spoza okraja hmly – bola spodná časť hory. Nadobudla monumentálny a znepokojujúci vzhľad obrovskej lode na zahmlenom brehu, ktorú ťahá malý člnok. Väčšina turistov rýchlo zamierila odtiaľ preč, tmolili sa svetielkujúcou hmlou a hľadali prístrešok v obchode so suvenírmi a v kaviarňach na druhej strane nábrežia. Zopár trpezlivých však zostalo, stáli pri nízkom múre a odriekali modlitby, tie si priniesli so sebou: modlili sa za cirkev, za tmavú horu a za mlčanlivých mníchov, ktorí v nej odjakživa žili.

V Citadele bolo ticho ako v hrobe.

Nik neprechádzal tunelmi. Nik nepracoval. Kuchyne zívajú prázdnotou a rovnako aj záhrada, ktorá prekvitala v kráteri uprostred hory. Úhľadné kopy sutiny a drevených podpôr naznačovali, kde sa opravuje tunel, ale po robotníkoch ani stopy. Dvojité priehradné dvere do veľkej knižnice zostávali zatvorené odvtedy, čo výbuch prerušil dodávku elektrickej energie, ovládanie tlaku a ďalšie bezpečnostné systémy. Povrávalo sa, že ju čoskoro znovu otvoria, no nik nevedel kedy.

Na iných miestach sa dalo vidieť, že sa hora vracia do zabehávaných kolají. Do väčšiny miestností zapojili elektrinu a do všetkých spálni rozniesli rozpis modlitieb a osobného štúdia. Mnisi však predovšetkým chystali zádušnú omšu, aby konečne uložili na odpočinok preláta a opáta, ich smrť spôsobila, že hora zostala bez vedenia a ocitla sa v nebyvalom chaose. V tejto chvíli sa na ňu uberali všetci

obyvatelia Citadely, kráčali v pokornom mlčaní, aby prejavili poslednú úctu.

Či lepšie takmer všetci.

Vysoko v hore, v zakázanej časti, kam mali prístup len zasvätení – ochrancovia sakramentu v zelených sutanách –, skupinka štyroch mníchov vystupovala po zakázaných schodoch.

Aj oni kráčali mlčky, namáhavo sa štvrali po tmavom schodisku, pričom každého gnivilo vedomie neoprávneného vstupu. Viazal ich staroveký zákon a ten mal jasné znenie: každý, kto sa sem odváži vstúpiť bez povolenia, bude príkladne popravený na výstrahu tým, ktorí majú v úmysle na vlastnú päsť odhaliť veľké tajomstvo hory. V súčasnej chaotickej situácii však prestali byť obyčajnými mníchmi.

Viedol ich brat Axel, naježený ako kefa, gaštanové vlasy a brada mu takmer dokonale ladili s červenou sutanou, ktorá naznačovala, že je strážcom. Tesne v jeho závese šiel otec Malachi v čiernej sutane. Hlavný knihovník mal ohnutú postavu a hrubé okuliare, dedičstvo desaťročí strávených nad knihami vo veľkých knižničných jaskyniach. Po ňom nasledoval otec Thomas, realizátor nespočetného množstva technických zlepšení v knižnici, oblečený v kňazskej rochete. A posledný sa vliekol Athanasius, oblečený v jednoduchej hnedej sutane administrátora, jeho holá hlava a tvár až zarážajúco nepasovali medzi jednotne bradatých spolubratov. Každý z nich stál na čele istého stavu – okrem Athanasia, ten sa v neprítomnosti opáta stal predstaveným Citadely. Odkedy výbuch vytrhol z ich stredú vládnucu elitu, riadili horu a spoločne sa aj rozhodli, že sami odhalia veľké tajomstvo, ktorého ochrancami sa nečakane stali.

Vyšli na posledný schod a v tme vytušili malú klenutú jaskyňu, fakle im odhaľovali nahrubo otesané múry a niekoľko úzkych tuneľov, čo viedli rozličnými smermi.

„Kade?“ v úzkej miestnosti zaznel hlas brata Axela priveľmi hrubo. Väčšiu časť cesty skupinu viedol, náhlil sa po schodoch, akoby robil niečo, na čo sa vyslovene narodil, ale v tejto chvíli pôsobil rovnako rozpačito ako jeho druhovia.